

DADZIS

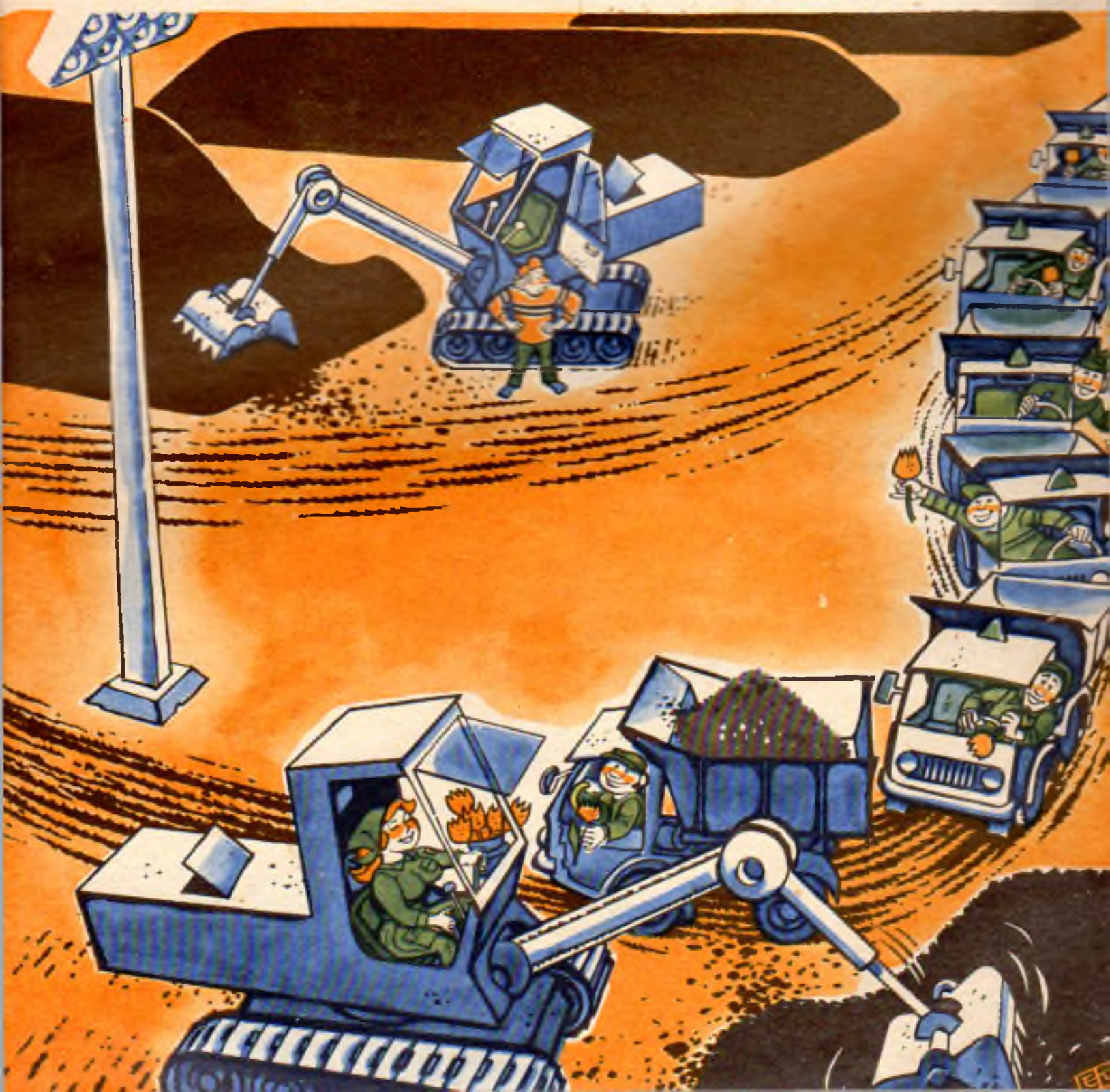
1981

5

SATIRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK Izdevniecība,
"Dadzis", 1981.

Nr

ALEKSANDRS PELEČIS

Monologi autobusā

— Pasēdi, bērniņ, pasēdi!
Gan jau vecs iznāvēsies!
Vai jau neej ar ķēgti.
Pasmaidī — vāsi, vāsi!

Pagaidām tu vēl jauns un sprauns.
Atņēma sēdekli vāsi!
Atpūties, kamēr ķēgtis nav!
Vecumā iznāvēsies!

MĪĻO «DADZĪT»!

Par to, lai pilsoņi, kas Alojā dzīvos pēc 100 gadiem, varētu veiksmīgi iepazīt sirmo senatni, gādā Alojā dzelzceļa stacijas kolektīvs ar Annu Sņitko priekšgalā.

Stacijas teritorijā uzcelta ēka, kas pilnīgi atbilst iecerētajam mērķim. Par šo ēku jau pašlaik nekas skaļi nav zināms — kas to cēlis, kāpēc nav pabeidzis, kam tur iekšā vajadzētu atrasties — transformatoram vai ģeneratoram.

Ari apkārt stacijas ēkai tuvāk un tālāk tieši uz zemes novietoti visdažādākie priekšmeti, sākot ar visāda kalibra metāla konstrukcijām un beidzot ar 70. gadu modeļa ķeru.

Jāpiebilst, ka Alojā ciemata izpildkomitejas priekšsēdētājs Raimonds Ģimis ir mazliet citādās domās par paņēmieniem, ar kādiem

veidot kultūras slāni pēcnācējiem uz mūsu mīļās zemes vispār un Alojā stacijas teritorijā konkrēti. Tādēļ arī Anna Sņitko jau vairākkārt saņēmusi atzīrādījumus, pat samaksājusi sodu. Stacijas priekšniecība tomēr palikusi konsekventa un no sava nodoma neatkāpjas.

Interesanti būtu uzzināt, vai viņai pievienojas arī Baltijas dzelzceļa pārvalde.

Ar cļēņu
I. VERMELE

Labo «Dadzīt»!

Kopš 1980. gada 10. novembra Sarkanarmijas ielā 28 apstājušies četri lifti.

— Kāpēc lifti nav kārtībā? — jautājam b. Vaidavai, Kirova rajona 9. dzīvokļu ekspluatācijas rajona priekšnieci.

— Būs, būs kārtībā! Pēc trim dienām, — skanēja optimistiska atbilde.

Pēc trim dienām.

— Redzat, saslimis meistars. Ko tur var darīt? Jaunredzē darbosies. Es pati pārbaudīšu! Pēc nedēļas.

— Vainīgi vīri no pilsētas elektrolikta. Neatveda kabeli. Kabelis ir sausmīgs deficīts! Būs, pēc dažām dienām būs!

Pēc dažām dienām.

— Kabelis ir rokā! Tikai nevaram uzreiz atvest. Nav mašīnas. Nākamnedēļ lifti darbosies!

Nākamnedēļ.

— Nav fāzes. Saprotat, pazudusi fāze. Mektējam... Būs, gan būs!

Un tā bez gala. Tādēļ mēs, «Dadzīt», lūdzam, vai Tu nevarētu mūsu priekšnieci paskaidrot: mums nevajag solījumus, bet gan liftu. Un piedevām tādu, kas darbojas.

50. un 51. dzīvokļa ierleki
SEJĀNS, JEGOROVS,
VITOLA, ZOMMERS

«DADZĪT»!

Jau sen zināju, ka «Somdāri» ir lieliski meistari, kas taisa lieliskas somas. Un iešuj tajās lieliskus rāvējslēdzus. Kad visus šos trīs lieliskus faktoros apvieno kopā, rodas «Somdara» ražojums ar Valsts kvalitātes zīmi. Jāsaka, somas pašas par sevi nav sliktas, slikti ir rāvējslēdzī... Tiem acimredzot Kvalitātes zīmes nav, jo trīs dienas ir pāls ilgākais termiņš, ko tie iztur. Pēc tam rāvējslēdzis ir pagalam.

Pilsoņi, kas, somu pārko, ir bijuši tālredzīgi un kases čeku uzglabājuši, var pēc trim dienām, uzrādot čeku veikala pārdevējam, somu apmainīt. Ja kāds pilsonis čeku pazaudējis, bet laimīgā kārtā dzīvo Rīgā vai tās apkārtnē, las somu var apmainīt tieši «Somdāri» vai arī turpat piešūt jaunu rāvējslēdzi. Bet ko lai dara nabaga laucinieks, ja viņš savu čeku ir bezrūpīgi aizsviedis?

Protams, «Somdara» ļaudis mēs daudz vainot nevaram, jo viņi rāvējslēdzus negatavo. Tos ražo citur, turklāt ražo slikti. Un tāpēc man, «Dadzīt», ir tāds jautājums: kā ar to Kvalitātes zīmi isti ir — vai tā attiecināma uz visu izstrādājumu kopumā vai tikai uz somu vien? Un, ja uz somu vien, vai tādā gadījumā nevajadzētu pievienot kādu bridinājuma zīmi — sacīsim, «Rāvējslēdzis bez garantijas!».

Ar cļēņu J. GAILUMS, Rīgā

PA «DADŽA» NEPUBLICĒTO UN PUBLICĒTO MATERIĀLU PĒDĀM

Pilsons Ilga Krastiņa pagājušā rudenī «Dadzīm» pavēstīja bēdīgu faktu: autobuss 54—90 LAA Ļenina ielā pie trolejbusa pieturas «Komunāru bulvāris» viņu, viņas meitiņu un citus pilsoņus apļācis ar dubļiem.

«Dadzis» lūdza talkā Rīgas pilsētas izpildkomitejas lēkileļu pārvaldi. Nodafas priekšnieks b. Ābeliņš Krastiņas vēstuli nosūtīja Latvijas PSR Patērētāju biedrību savienības Rīgas Autotransporta uzņēmuma direktoram Jakovļevam. Lūk, viņa atbilde, ko parakstījuši arī šī uzņēmuma partijas organizācijas sekretārs b. Nazarovs un arodbiedrības vietējās komitejas priekšsēdētāja b. Vītolīne: «..Uzņēmuma kolektīvs, apspriedis autobusa 54—90 LAA vadītāja b. S. Gricova rīcību, to vienbalsīgi nosodījis. Autovadītājs b. S. Gricovs no darba atļauts».

LPSR Patērētāju biedrību savienības Rīgas Autotransporta uzņēmuma administrācija un sabiedriskās organizācijas atvainojas pilsoni Krastiņai par sava darbinieka necienīgo uzvedību.»

«CIENĪJAMO «DADŽI»»

pērnā gada 23. numurā rakstīja S. Pilke no Stučkas, «mūsu mājas iedzīvotāji gribētu pateikties censoņiem, kas tā pūlējās, lai mājas pagalmā būtu dekoratīva badre.»

Stučkas pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājs b. I. Skudra mums tagad ir dārtījis zināmu, kam par šo bedri ir jāpateicas. «Vajadzēja nomainīt un ierīkot,» raksta b. Skudra, «jaunu siltumtīsi 1980. gada vasarā. Apvienoto katlu māju un siltumtīklu

direkcijas neizdarības dēļ minētie darbi netiek veikti.»

Tagad Stučkas specializētajai PMAK ir uzdots minētos darbus nokārtot.

JAUNA HIPOTEZE

par veidu, kādā aizvēsturiskie alu cilvēki trīnusi savus kalamos rīkus, tika izteikta «Dadža» 24. numurā.

Rūpniecības preču firdzniecības pārvaldes priekšnieks b. M. Afanasevskis mums rakstā, ka līdž šim par abrazīvu ripu trūkumu nevienam neesot jāžēlojas, tāpēc jautājums par to piegādāšanu firdzniecības tīklam neesot risināts.

Tagad veirumfirdzniecības bāzei dots norādījums veikt pasākumus abrazīvu ripu iepirkšanai.

DZIRKSTIS GAISĀ PACEĻAS

no faktoriem, kam nav dzirksteļu slāpētāju. Par to «Dadžis» rakstīja pagājušā gada 24. numurā.

Uz rakstu vienlaikus atsaucās Lauksaimniecības ministrijas un Valsts lauksaimniecības ražošanas tehniskās nodrošināšanas komiteja. Tās priekšsēdētāja vietnieks b. J. Kulichenko mums rakstā, ka pašlaik tiek izskatīts jautājums par iespējām ražot dzirksteļu slāpētājus mūsu republikā, kā arī veikti pasākumi to piegādei no centralizētajiem fondiem.

Lauksaimniecības ministra vietnieks b. E. Bāns paskaidro, ka jautājums par dzirksteļu slāpētāju izgatavošanas organizāšanu izskatīts Valsts Plāna komitejā. To ražošana jāizvieto Iekšlietu ministrijas vai Brīvprātīgo ugunsdzēsības biedrības sistēmā, uzskāto to izlaidi 1981. gadā.

— MŪSU PUIŠTĪM GRŪTI: NEVAR IZŠKIRTIES, KO DARĪT — AUDZINĀT RAKSTURU VAI TRENĒT GRIBASSPEKU.

U. MEZAVILKS

Ak, šie pasažieri...

— Nu, sakāpj, sakāpj! Pāiet uz priekšu! Visiem jātiek mājās. Ko blausās? Roka? Visiem normāliem cilvēkiem ir rokas. Ak kāja? Varbūt gribēju, lai tev kājas nebūtu?... Poga pazuda? Atradis par ko uztraukties! Bez tādām pogām simt gadus var dzīvot. Veikalā nopirksi citu. Pilsoni! ar to veco somu, pāiet uz priekšu. Ko bli-sinās? Veicīgāk uz priekšu! Nevar? Ir nu gan tagad cilvēki, pat uz priekšu vairs ne-
var pāiet! Stāv kā elefanti. Kustēties va-jag un mazāk baroties... Tad nebūs tās nenormālās somas autobusos jāved.

Pilsoni, ko jūs tur turat virs galvas? Bērnu? Lai arī kāpēji neparauj līdzī? Vēl viens nenormālais! Noteikumos tāda para-grāfa nav, ka bērnu drikst turēt pie auto-busa griestiem, tā ka lieciet vien zemē!

Cienjamie pasažieri, vai visi ir legādā-jušies biļetītes? Ko tu tur rausties? Ak tev

ir skaidra karte! Stāds bēdīgs un vēl skaidrāks... Ak, skaidrāka apbēcība arī ir? Jā, kas tādam nekāds, braucē apkārt par baltu velu.

Biedr! pasažieri, neaizmirstiet uzkāpt katrs savā pieturā!

Ej, jūs tur, ar to hūtit! Vai jums ka-batā kas nedeg?... Ko, dūmi nāk no auto-busa? Soferīt, turī to kasti ciet! Vai tad nesaproti, mums kūp!

Nu, izkāpj, izkāpj, veicīgāk! Autobuss tālāk neies! Rausās tik ārā! Kas staigā pa svaigu gaisu, tas ilgi saglabājas jauns! Tā ka gaišu taciņu, atā!

Soferīt, liekas, vairs nekūp, taisi durvis ciet! Pēc tā jembasta vienreiz ir klusums un neviens neblausās. Var mierīgi atvilkt elpu...

A. FREIBERGA

Pacēlās priekškaris, un kritiķis Dūms apmierināts konstatēja, ka uz skatuves pie sienas karājas bise.

«Ja pirmajā cēlienā uz ska-tuves atrodas bise, tad agri vai vēlū tai jāšauj,» viņš atce-rājās teātra mākslas likumu.

Tikmēr uz skatuves progresi-vais govju slaukšanas paņēmēns nikni cīnījās ar atpalikušo me-todi. Taču kritiķis nespēja ie-justies šai dramatiskajā cīņā — viņš uzmanīja bisi.

Pirmā cēlana vidū slaucēja Lonija noņēma šauteni no pag-līpas.

«Tūlīt ies vajā!» kritiķis aiz-miedza acis. Lonija ar bises ied-ni pāršķēla trīs vaiņreklus un pakāra ieroci atpakaļ.

«Šoreiz beidzās laimīga» kri-tiķis nodomāja, vērdamies uz bisi ar nokipnozēta trusīša skatu.

Otrajā cēlienā atpalikušās me-todes aizsērvi gūva pagaidu uzvaru un divreiz ar mēru iz-patu slaucīja no sētas pusi.

Odmā abas reizes dramatis-ki atspēdēja vāku.

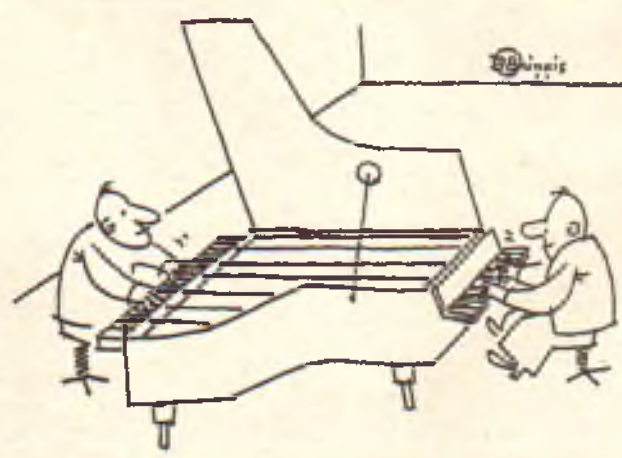
Beidzot atbāz vāku, kritiķa-las cēlens. Govu kategoriski atcēla no skatuves, bet vecās metodes, kas vēl arvien karājas ierocā... Kaut arī neapstā-dās par teātra veidošanas pilnā-palikušās, kad atpalikušās metodes pārtika vāku, gan senas, gan arī jaunas kļūdas un kļūva tā dēvēti jauni pasā-rinātie aizsērvi, ta īpaši nāvējošs govju sakārtotības atbāz, kas tūlīt kļuva par vāku.

Pēdējais nolikums, aizsērģams līdz sēdas dēvējamam amūmāri kritiķis atkāpās bisi, lai tā arī paliktu neāpēdams.

Turpat vēlāka zīmē Dūms i-rakstīja savā piezīmē bīdāmā iecerētās recenzijas vārdus: «Režisora novatorisms».

Bet bise mīlīgi karājās pie sienas. Bisei nebija ne jausmas, ka tā šajā izrādē pakārta pie sienas aiz pārskatīšanās.

L. AVENĀJS

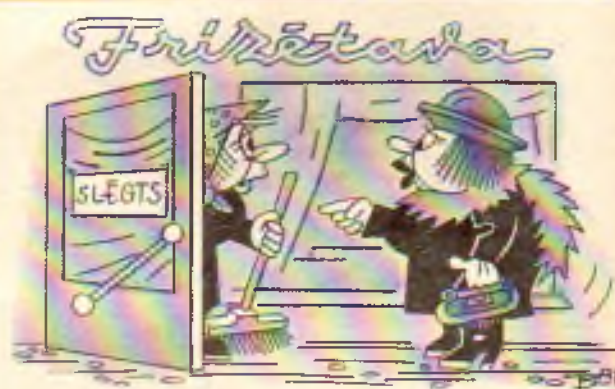
— SĪVIETE, KURU GAIDA... KURA TĀ BŪTUI

G. VINCEDZIS

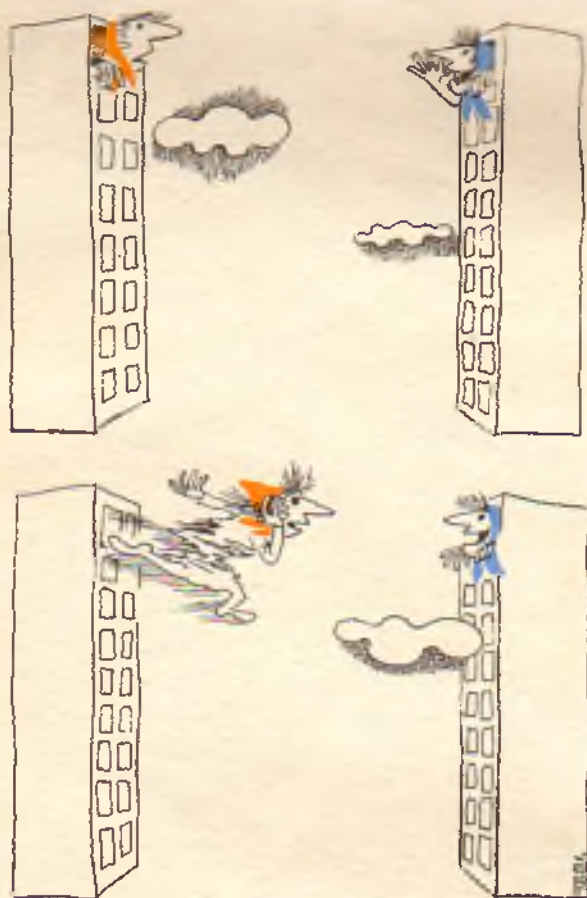
— PAKLAU, BET VAI MŪSU IERAŠANĀS TAVAI SĪEVAI
NEBŪS PĀRĀK SMAGS TRIECIENS!

K. LIEDE

— SLĒGTS, SLĒGTS! VISAS FRIZIERES AIZSKRĒJA ĶEMMĒT
BODES!

G. BERZINS

T. SERGIJENKO

— JĀ, MIĻĀ, MOZĪGI SĪEVIŠĶAIS AUGŠUP MŪS CEĻI...

D. BREIKES

SIVĒNS MAISĀ

Rakstiski sacerējumi var būt dažādi. No vieniem mušas beidzas nost aiz garlaicības, citi skan kā liriskas vārsmas arī pavadījumā. Pie pēdējiem droši pieskaitāmi arī iecavas kombinētās barības rūpnīcas rakstu darbi, kurus ieraduma pēc gan vēl pagaidām sauc par kvalitātes apliecinājumiem. Pārlesot šos dokumentus, gribas iesaukties:

— Tā ir ista medusmalze, ko saimniecības saņem cāļu barošanai!

Tomēr slavas dziesmas šobrīd mazliet jāpieklusina, jo saimniecībās dzirdamas arī citas balsis:

— Mēs, bez šaubām, zinām un saprotam, ka kombinētās barības ražotāju darbs nav pastaiga pa rožu dārzu. Tai pašā laikā ļoti vēlamies, lai rūpnīca uzņemtos lielāku atbildību par barības kvalitāti. Par sortimentu un piegādes termiņiem jau nemaz nerunājot. Kadās, piemēram, tā. Saņemam barību burtiski līdz ar trešo zvanu. Nolikšana kā izslaucīta, cāļi jābaro. Saskaņā ar Lauksaimniecības ministrijas stingru norādījumu barība jāpārbauda uz toksiskumu. Bet putni nekā nesaprot no ražošanas grūtībām un negaida, tie grib tikai ātrāk piepildīt savas gužas. Dažreiz, ko tur slēpt grēku, neiznāk laika barības pārbaudei. Taču šī barība dažkārt ir kā sivēns maisā — nezini, kas tur iekšā...

Tā ir gan. Ne velti apmēram pirms gada Kuldīgas rajona kolhozā «Uzvara» krita ap desmit tūkstoš cāļu. Šo gadījumu šejonā «Vainīgas baltās pelītes» apcerēja arī «Dadzis». Lauksaimniecības ministrijas Galvenā putnkopības pārvalde visumā lietiski novērtēja stāvokli un tā arī atbildēja redakcijai. Sagādes ministrijas atbilde bija īsa un strupa:

«Valsts standarts 18 221-72 «Kombinētā spēkbarība putniem» neparedz noteikt peroksidāzes normu kombinētajā spēkbarībā.»

Tas, protams, ir pareizi. Bet šis pats standarts arī neaizliedz rūpnīcai pārbaudīt minēto rādītāju. Katrā ziņā «Uzvarā» hē-

digais gadījums noticis tieši tāpēc. Tā domā Lauksaimniecības ministrijas veterinārie darbinieki. Cāļi gājuši bojā paaugstinātas peroksidāzes dēļ.

Secinājums, liekas, var būt viens: jāpārbauda. Bet Sagādes ministrijas pārstāvis pateica nepārprotami:

— Neesam pārbaudījuši, nepārbaudām un arī netaisāmies to darīt.

Lūk, tā. Un ko šai gadījumā saka biedri no Valsts standartu komitejas? Viņu atbilde ir loģiska:

— Lauksaimniecības ministrija var iesniegt Valsts standartu komitejai savus apsvērumus un pamatojumus. Mūsu augstākstāvošās instances tos izskatīs un izlems jautājumu par peroksidāzes skaitļa uzņemšanu obligātajos rādītājos.

Līdz šim Lauksaimniecības ministrijas darbinieki gan vairāk aprobežojusies ar nopūtām un sarunām, kas jūtamus rezultātus nav devušas. Bet vajadzētu rīkoties enerģiskāk, jo peroksidāzes skaitlis, kas raksturo barības bojājumu pakāpi, ir būtiski svarīgs rādītājs. Kombinētās barības ražotāji, būdami loģiski domājoši laudis, spriež apmēram šādi:

— Ja tādu kvalitātes pārbaudi no mums neprasa, mums nav ko lēkt uz ecēšām...

Un nelec. Ko nu runāt par ecēšām, ja iecavnieki pat izvairās lietot tādas pašas spalvas. Tikai trijos gadījumos pēc viņi ar šiem rīkiem pabakstīja piegādātājus un uzrakstīja reklamācijas akta. Turpretī divdesmit gadījumos kad rūpnīcai atsūtīja nestandarta izejvielas vadītāji kļūda kā ūdeni mutē ieņēmuši. Valsts standarta komitejas pārbaudītāji rokas vien sēta, kad ieraudzīja, ka kādām izejvielas rūpnīcā ražo kombinēto barību.

— Pārkāpumi uz katra sola!

Tobrīd pārbaudītāji atrada vairākus desmitus tonnu zivju miltu, kas neatbilda standarta prasībām. Tām neatbilda arī

izejvielas, ko pagalmā sildīja saulīte un mērcēja lietūs.

Izejvielu glabāšana iecavniekiem sagādā lielas galvassāpes, jo nav piemērotu noliktavu. Zivju milti diemžēl nav tā manta, ko bez rūpēm var turēt ārā. Bet, ko citu iesākt, ja Rietumu baseina zivju rūpniecības pārvalde tos masveidīgi piegādā tad, kad pienāk kuģi?

— Kā saimniecības partneri jūs mums esat mīļi un dārgi, — kādreiz Sagādes ministrijas kombinētās spēkbarības ražotāji apelēja pie zvejnieku sirdsapziņas, — tomēr ļoti gribētos, lai jūs saprastu arī mūsu grūtības. Ražošanai, nepemiet jaunā izejvielas ir jāņem regulāri, nevis pa mēnešiem vai pat gada ceturkšņiem...

— To jau jūs, jaukie cilvēki, paši labāk zināt, kā saglabāt miltus. Mēs jums dodam tā, kā paredz plāns, — Rietumu baseina zivju rūpniecības pārvaldes laudis patēvīgi atbild.

Viņiem ir zināma taisnība. Pa ceturkšņiem zivju miltu piegādes plāns tiek izpildīts. Bet kāpēc neplāno mēnešos piegādāt?

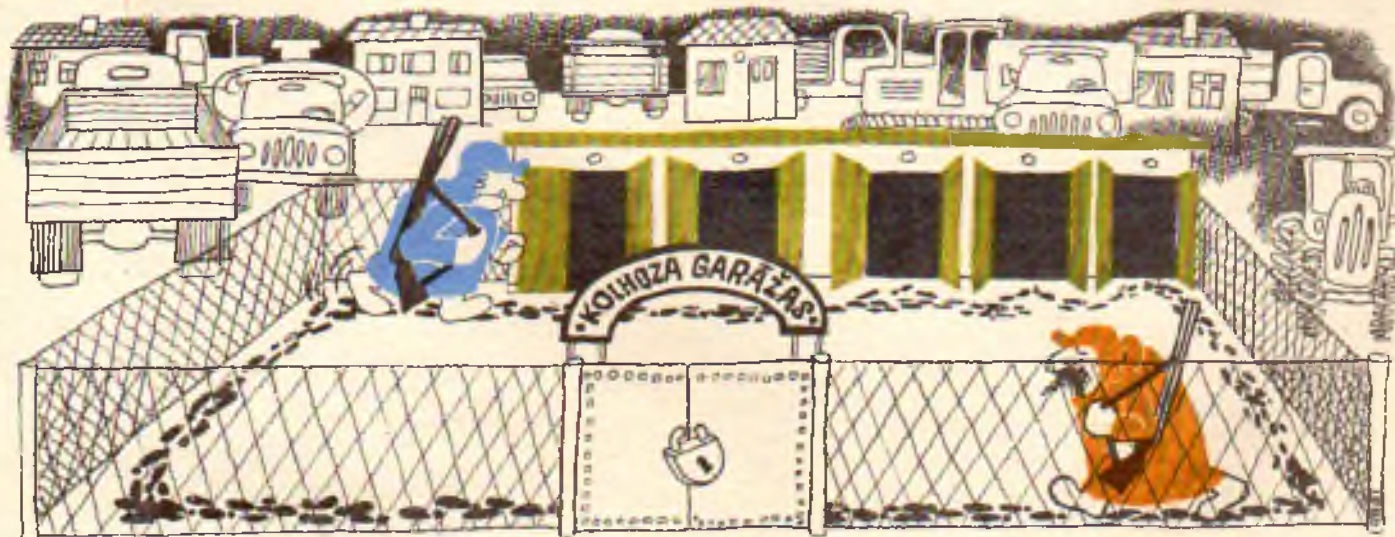
— Tur ir vainīgs Neprāts, — zvejnieki saka. — Ja viņš ir laimīgs, arī mums veicas labāk. Ja sūnā, mums sūnā...

Sagādes ministrijas atbildei arī citi piegādātāji nolūka. Piemēram, to pašu sūnā vāpēm vai sūnā pa drucām.

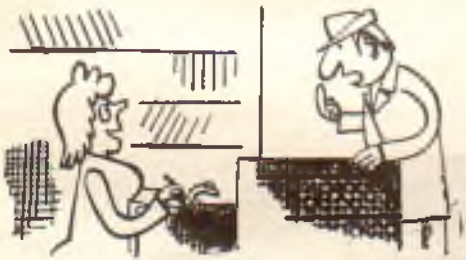
— Kāds tiek paredzēts laiks, par ko mums jānodrošina, ka mēs to nodrošināsim? — vairo kombinētās barības ražotāji. To dzirdot pānotāji iegrimst dziļās pārdomās un atstāj jautājuma bez atbildes.

Cilvēki ar vājāku raksturu, iespējams, izdētu dūšu. Iecavas rūpnīcas vadītāji nav no tādiem. Viņi katram kombinētās barības sūtījumam izraksta kvalitātes apliecinājumu, un darbs iet kā pa taukiem. Kaut arī ar saražotās produkcijas labumu dažreiz ir tāpat kā ar sivēnu maisā.

M. OSTIJS

Tagad valasbrīžos nodarbojos ar zinātni. Nozarē, kura pieejama jebkuram no mums. Kā oratori saka: «pieejama mums ar jums». Iestājos valodniekos-psihoanalītiķos. Tādēļ, ka pirms mēneša mani N pilsētā, kā spriedumā teikts, sodīja par sīko (huligānismu). Spriedumā noteikts, ka piecpadsmit dienas darbavietā jāierodas ne vēlāk un nedrīkst aiziet agrāk kā noteikts direktora pavēlē, saņemot parasto algu, bez amatu savienošanas iespējām. Ceru, ka šo publikāciju par amatu savienošanu neuzskatīs. Piesprieda, jo nebiju laikus pamanījis, cik ļoti mainījies latviešu raksturs: latvieši pēdējos desmit gados, kā to norāda milnāmo vārdu straujš pieaugums ikdienas runā, kļuvis maigāki. Skiet, mainījies arī materiālo vērtību kritērijs — kas agrāk bija dārgs, tagad lētāks: jaunībā maksāju ar kapeikām un rubliem, tagad pilnīgi iztiek ar «kapeicinām» un «rublišiem». Agrāk aiz lete veikalos stāvēja vienkāršas pārdevējas, tagad mani apkalpo «meitenītes», lai arī dažai pāri piecdesmitiem, tomēr, kā redzams, saglabājusas jaunību, ja reiz viņas tā sauc. Pēc tā, ka sastopamas daudzas «pilsonītes», varētu pat spriest, ka kaut kādā veidā mainījies sieviešu vecums vispār. Tāpat mainījusies dzīvnieku pasaule. Agrāk veikalos pārdeva zivis, tagad «zivtiņas». Dažas no tām sver vistāp kilogramu. Agrāk bija desas, tagad uz āķiem karājas «desiņas», lai arī dažā no tām rokas resnumā. Agrāk pirkur liellopu galu, tagad man piedāvā «liellopinu».

Janvāri aizgāju uz polikliniku un lūdzu:
— Pierakstiet pie ārsta, man apsaldēts deguns.
— Nosaldēts deguntiņš? — meitenīte baltā ķītelī brīnījās.
Aptaustu: deguns tikpat liels kā vakar, tādēļ iebilstu:
— Nē, nosaldēts deguns. Deguntiņš varbūt ir jums.
— Neesiet rupjš, — man tad aizrādīja.
To piecietu, bet uzsprāgu, kad sēdēju zobārsta kabinetā un man laipni pajautāja:
— Zobiņš sāp?
Tad gan iekliedzās:
— Nepirgājieties! Nevis zobiņš, bet maīta zobs!
— Neaurojiet, neesat mežā, — tika precīzētas manas koordinātes.
Kad nolādēto rāva, izrādījās, ka taisnība man: ārste, roku pa brīžam pūtinādama, rāva stundu no vietas.
— Zobs ārā, palikusi tikai viena saknīte, — ārste tad mani mierināja.
— Sakne, — pirms gībšanas vēl nomurmināju.
Pēc zoba izraušanas galvu turēju augstāk, jo apakšējais žoklis bija kļuvis par zoba tiesu vieglāks. Stāja uzlabojās.
Pa ceļam uz mājām iegriezās veikalā.
— Dodiet ko mikstāku, — es prasīju, jo zobs pa ceļam vēl ataudzis nebija.
— Mums ir stepju sierīņš, — man piedāvāja.

Tā kā man solīja nevis sieru, bet tikai sierīņu, baidījies, ka nebūšu paēdis un vēlējos ko citu.
— Varbūt šķīnķīti, — man tad jautāja.
Pēc izmēriem spriežot, šķīnķis gan bija gatavots nevis no nepilngadīga sivēna, bet no milzīgas divgadīgas cūkas. Atteicos, jo žāvētās gaļas āda šķīta pārāk bieža, turklāt tā bija ierēķināta cenā. Pārdevēja apmulsā:

Kā būtu ar jaunu vārdu?

— Āda? ... Cūkas bez ādām vēl nav izgudrotas. Runā, ka tādu šķirni akadēmijā vēl tikai projektējo... Ja jums vāji zobi, nemiet saldo biežpieniņu.

— Neesmu zīdains, — skābi pasmaidīju.
— Toties esat rupjš, — pārdevēja pēkšņi sapīka, atķērusies, ka pazemojotā kārtā man piedāvājusi to, ko nemaz neesmu prasījis.

Gāju tālāk. Tukšu vēderu, tāpat zināmā mērā sanīknots, varētu teikt, sanīknots līdz nemieriem. Garām iestādei, ko šie sauc par «Atomkatlu», jo ik stundas no tā tiek izmesas daļiņas ar sarkaniem degumiem un tukšām kabatām. Viena tāda daļiņa, tērpta vatniekā, bet moderni pliku galvu nostājās man ceļā.

— Rublenu... Māsinai priekš zālēm... — daļiņa drebināja apakšlūpu. Pāri vaigiem tai bira asaras un iekārās kā rasa rugāju stiebrus...

Bet, atceroties zaudēto zobu, biju kļuvis nežēlīgs. Atbildēju jaunvārdu valodā:

— Ak, māsinai priekš zālītēm un brālītēm arī Rublenu gribi, bet vai pa purniņu negribi? Šis, par laimi, nebija pieredzējis tramps.

— Man?! Tā atbildēt man?! — Un viņš iebļāvās kā sivēns, ko viens tur aiz astes, kamēr otrs razbainieks tausta aiz zābaka stulma aizbāzto tuteni! — Palīgā! ... Mani grib piekaut! ...

Acumirkli no «Atomkatla» izlidoja vēl divas daļiņas.

— Rublenu nedod, bet sola pa purnu! — pirmais lietišķi paskaidroja kolēģiem.

— Milicijai — visi trīs iebļāvās labi nostādītās balsīs, izveidojot pareizu trejkanu.

Daudzas parādības, līdzīgi pirmajām saīnām, ierodas nevietā un negaidītās. Arī šoreiz. Netālu no «Atomkatla» atrodas pirts. Milicis, taisni tai brīdī uz pirti iedams, apvienoja patīkamo ar derīgo un nevilcinoties aizveda

mani uz Tautas tiesu, kurā todien darbojās sīko (huligānu) konveijers.

Kā zināms, detaļas, kuras nokļuvušas uz konveijera, tiek noņemtas kā gatavi aparāti. Arī mani noņēma kā pilnīgi gatavu sīko (huligānu). Milicis uzrakstīja savējo, es savējo, bet manējais nesaskanēja ar trim citiem ziņojumiem, no kuriem varēja izprast, ka es, sadzēries baldriņānu tinktūru, prasījis rublenu

pilsonim, kas iznācis no «Atomkatla» kulrāli uzsmēķēt. Kad šis ievērojama apmēkredits noraidīts, es esot skopajam bankierisollis pa purnu.

— Baldriņānu dzērāt? — tiesnesis jautā Patiesību neslēpu.

— Dzēru, tos man deva ārste pirms zobraušanas. Tai ambulancē visiem dod, kas pasakās pie zobu raušanas. Tie trīs dzēntlmāri dabūtu, ja būtu ar mieru par to maksar zobu.

Tiesas zāle vienbalsīgi iesmējās, bet tiespiesēdētāja nocirta:

— Dzerat baldriņānu. Tātad piederat alkohola draudzes deklasētajiem pārijiem.

Acimredzot šī biedrene bija izglītota: svārdi bija pareizi. Cerēdams atriebties, vēl uzziņāju, ka viņa esot lauksaimniecības zinānkandidāte.

— Jums piemīt humora izjūta. Tas lai diennaktis aizvadīt būs vieglāk, — drūmi pizīmēja otrs piesēdētājs.

— Piezvaniet uz polikliniku, dakterīte aliecīnās...

— Dakterīte... Neesiet rupji familiārs priklātneesošu ārsti, — mani pamācīja lauksainiecības zinātnu kandidāte, kas pa vasa apsekojot govju dundurus.

— Vai pilsonim Kārkluzāķim ar siteniefiziskas sāpes sagādāt draudējāt? — tiesnesjautāja.

— Viņš solīja man pa purnu! — cietušā lmas tēlotājs uzvaroši iesaucās.

Melus neciešu.

— Nav taisnība, — es aizrādīju. — Nev pa purnu, bet purniņu!

— Pierādīts jau bija, atzināties arī, — tistas trijotne konstatēja.

Varbūt vēl nolūgots, ja mani atkal nelegātu jaunā filologijā.

— Milicīt, vai tad neredzējāt, ka šo tipinpašu izmeta no «Atomkatla»? — griezos pilmilica.

— Pilnā gan! Milici par milicīti dēvē. Ja turpināsies, būs apdraudēta milicijas autoritāte, nevienš nebīsies... — piezīmēja drūmai piesēdētājs.

— Godātie tiesnesiņi, te ir pārākais pāpratumīņš, — turpināju izteikties jaunvalodā.

— Nedzirdēti! Tiesnešus saukt par tiesnesiēm! — ievaidējās dunduru skaitītāja aiz tiesas galda.

— Varētu kvalificēt kā necieņas izrādīšampret tiesu. Lai šoreiz tas paliek, galvenais jāpierādīts, — teica tiesnesis, piecēlās un pasludināja attiecīgo spriedumu, ka man katru dienu noteiktā laikā jāierodas darbā.

Tikai tādēļ, ka jauču situācijas, kur drīkstkur nedrīkst izteikties jaunvārdos. Valoda:institūtam par šo jautājumu derētu izdot kādugrāmatīnu. Par piemēru, varbūt varētu apgaismot, vai desa ar ūdensbifeļiem barota pītona resnumā saucama par desu vai par desinu.

G. VINDEDZA draudzīgs šaržs

Tiek plebilsts jubilejā šajā,
Ka arī brīdī nopietnā,
Aiz vārdiem paslēpies vai klājās,
Kā garšai etiķis vai sāls
Ir jūtams Birzes smails vai smīns,
Nereti pamatoji grīns,
Bet allaž dziļi kulturāls.

Lai Tev vēl ilgi — ražens vāist

«DADZIS»

U. MEZAVILKS

A. GĀLE

Dzeju nieki

Man dien un nakti vārsmas galvā lien,
Kaut manā vecumā, nudien, tas nepledien,
Bet nezīnu, kā no tām vajā tikt
Un smieklīgam vēl pašam nepalikt,
Bet lien un lien, kaut nepledien,
Pie kaut kā vārdi jāplesien...

Ja padomā, kas gan tur slikti,
Tā vārsmošana — tīrā biķis.
Kas tevī sāp, to ātri lec!
Mazliet pie pantmēra tu dets,
Bet citādi — klāj visu vajā,
Vai tevī slavina vai pajā!
Ja atskapas ir rast par grūtu,
Tad jāraksta, lai zemteksts būtu,
Un metaforās jāslēpj doma.
Pardon! — To var no citiem nomāt,
Vien ūdentiņš savs jāplele!
Bez komatiem — būs viss okei!
Vai jūtās stiprs tu vai vārs,
Lai pašam mērķis — honorārs!

Ak, viss, ko saku, tīrā nieki,
Šie atskanotie vārdi lieki,
Vien rakstot pašam mazliet prieki,
Lai dzīvo jaunie dzeju nieki!

Pircējs — mūsu draugs

Bez draugiem ir slikti.
Pavisam slikti. Ko, piemēram,
darīt cilvēkam, ja viņam sta-
dzami ievajagas pudeles, ap-
rāka dzēriena un patērētā «E-
litas»?

Saukt īpašību vārdus, kas sa-
stāda vārdu, ir nepieciešams un
kādā mērā nepieciešams šīs
veikala «Vilņa». Protams, vai
nepieciešams atbilstēt tam, kas
ir smadzeņu? Tas ir jautājums.
Bet mēs esam cilvēki, kas mēģinām
dzīvot un dzīvot, tādā veidā,
kas ir mūsu pašam, patērētājam
veikala «Vilņa». Vārds cilvēkam
dodams vajadzīgs kompreses,
bet tabaka — mirtes kaitēkļu
apkarotājam. Visādi var gadī-
ties.

Cilvēks tāpat ieiet pārtikas
veikala «Vilņa» dzērienu no-
dājā, palūdz pudeli grādīga
dzēriena un paciņu «Elitas».
Bet ko viņš dabū? Viņš dabū
no pārdevējas T. Metlošinas
laipnu atbildi:

— Nav un nezinām, kad
būs.

Sādu atbildi cilvēks, pro-
tams, saņem tāpēc, ka viņam
nav draugu. Labu draugu.
Spriediet pats: pēc brīža tajā
pašā veikalā ienāk cits pir-
cējs, griežas pie tās pašas
T. Metlošinas un dabū gan
snabi, gan «Elitu». Ja ienācējs
pārdevējai izrādās ļoti sir-
snīgs draugs, viņu var pat
ieaicināt blakus teipā, kur at-
korkētas un skapī noliktas da-
žāda izmēra pudeles. Tādam
draugam atļauts iedzert uz
laipnās pārdevējas veselību.

Lūk, ko visu var panākt, ja
tev ir labs, nesavtīgs draugs.
Vai arī draudzene. Tāda kā,
piemēram, Anna Garbere, kas
saimnieko nelielā kulinārijas
veikalā Bolderājā, blakus
restorānam «Vilnis». Lai cik
dīvaini tas liktos, pie viņas
cilvēki nāk tikai draudzības
mudināti.

— Kā ar veselību? —
viņi pavaicā. — Vai neesat
sakērusi iesnas?

— Nē, ko jūs! Paldies, ka
pajautājāt. Jūs tāds laipns
cilvēks, tāpēc es jums drau-
dzības vārdā. Tādu nie-

Un patērētājam da-
gan mazāk ar mērķi.
Protams, patērētājam. Un
nevar, ja dzēriens ir la-
vs, bet kārtība ir jā-
labo. Kārtība ir veikala. Nev-
kad pārdevēja, kas var
sākt cīnīties.

Mēs esam cilvēki, kas mēģinām
dzīvot un dzīvot, tādā veidā,
kas ir mūsu pašam, patērētājam
veikala «Vilņa». Vārds cilvēkam
dodams vajadzīgs kompreses,
bet tabaka — mirtes kaitēkļu
apkarotājam. Visādi var gadī-
ties.

Taspat mēs esam cilvēki,
veikalam, kas saņem mūsu
na Garbere, kas ir
kafejnīcā. Mēs esam per-
fektīvi mērķi. Mēs esam
kova. Visas iespējas ir mē-
kas, tāpēc arī mēs esam
ka. Vienam draugam visu
savtīgi, piedāvā šokolā-
konfekšu kārbu otram pa-
likiera «Moka» veikalā.
Visu jau nevarēsim. Dra-
dudz, un arī manto nav i-
zāk. Pietiek visiem.

Ja mēs aizietu pie ve-
la «Vilņa» direktora viet-
cēm M. Merozas un N. K-
kovas vai pie tās iestādes
rektora V. Vlasovas, ku-
pārziņā atrodas kulināri-
veikaliņš un kafejnīca, r-
dzirdētu pirmajā mirklī v-
būt pārsteidzošu paskaid-
jumu:

— Draugi? Pirmā dzirdē-
na! Nekādu draugu, nekā-
draugu būšanas mūsu vei-
los nav! Mēs visu darām ti-
pircēju labā. Pircējs ir m-
draugs!

Un, ja tā ļoti padomā,
nāms ir taisnība. Vai tad
cējs nevar būt draugs?
Tad draugs nevar būt pircē-
Glūzi tāpat domā arī Rī-
pilsētas Iekšlietu pārval-
Kaitniecības un spekulāci-
apkarotājas nodaļas darbi-
ki. Šie vīri aprakstīto prob-
mu iepazīnuši, tā sakot,
visām pusēm, un pateico-
viņu pūlēm ir tapis šis ma-
riāls.

M. RAMANE

I. MELGAILIS

No letes apakšas

Pie apavu veikala letes pie-
nāca pircējs, viļņīgi smaidīdams.

— Vai jums kaut kas ir!

— Viss uz letes... — pār-
devējs Križņiņš laipni atbildēja.

— Es saprotu, — pircējs pa-
smaidīja, — bet... zem! —
un viņš izteiksmīgi pamāja ar
galvu.

Križņiņš nosarka.

— Mē, zināt, to, kas ir zem
letes, es jums nevaru dot...
Man nav tiesību.

— Viss ir skaidrs, — pircējs
teica, — Es jums parādē nepa-
likšu.

— Nē, nē, — Križņiņš atgai-
nājās. — Tas, kas ir zem letes,
domāts priekšniecībai.

— Esiet tik laipns, es visu
mūžu esmu sapņojis tieši par
tādām kurpēm, kādas jums ir
tur...

— Nu, ja jau tā... — Kri-
žņiņš brīnījās, — tad lūdzu, man
nav žēl.

Un viņš paņēma no letes
apakšas iepakotu kurpju pāri.
Pircējs sagrāba savu salni un ar
laimes spārnēm izlidoja no vei-
kala.

Pēc pusstundas viņš atlidoja
atpakaļ, bet nu jau ar citiem
spārnēm — ar svēta sašutuma
spārnēm.

— Ko jūs man iesmērējāt!
— To, ko jūs lūdzāt, — Kri-
žņiņš atbildēja.

— Es jums lūdzu kurpes, bet
jūs... Velns zina ko legrūdāt!

— Es arī tāpat domāju, —
Križņiņš plekšoja. — Tāpēc jau
es brīnījos, kad jūs teicāt, ka
esot sapņojis par tādām kur-
pēm visu mūžu.

— Vai tad tās ir kurpes! Bāl
paskatīties! Kur tas redzēts, ka
tādu precī tur zem letes! Tādai
mantai vieta tikai brāķa izstādē!

Križņiņš atkal nosarka.

— Man bija kauns tādas kur-
pes atstāt uz letes, tāpēc es tās
noliku zem letes.

— Bet jūs taču teicāt, ka šīs
kurpes turot priekšniecībai!

— Pilnīgi pareizi! — Križņiņš
atbildēja. — Es gribēju šīs
kurpes nest priekšniecībai, lai
tā sūta brāķa precī atpakaļ uz
fabriku.

Pircējs nerimās:

— Tādi kā jūs tirdzniecībā
tikai jauc gaisu! Ja jau zem le-
tes nevar atrast to, kas pircējam
vajadzīgs, ko tad lai darī!

Un viņš izdarīja atļiecīgu le-
rakstu sūdzību grāmatā.

L. MAČINSKIS

Atklātne ar geišu

Šis gadījums notika ar manu kaimiņu
Irbuliti. Viņš nākošgad gatavojas iet pen-
sijā, bet citādi ir dūšīgs tēvainis. Ja atga-
dās piemērota kompānija, Irbulītis, kā
mēdz teikt, viennēr gatavs piebiedroties.
Tā viņš dzīvoja, dzīvoja, kamēr sadomāja
brālīti Bauskā apciemot, bet pēc tam pie
dēla uz Rīgu aizsūt. Pie brālīša viņš pa-
ciemojās pāris nedēļas, abi pamazām apē-
da krietnu puscūci, izdzēra visu, kas dze-
rams, un šķīrās. Brālītis iesēdināja Irbu-
liti autobusā, pamāja ar rociņu un laimīgi
noplūtās.

Dēls, jūrnieks būdams, mīļo tētiņu saņē-
ma vēl sirsniņāk. Tūlīt nokrāva galdu ar
krāsainiem ārzemju trauciniem, korpēja
citu pēc cita vaļā un aprunājās ar tētiņu
par dzīvi, par Tuvajiem Austrumiem un li-
dojošiem šķīvīšiem. Tā viņi runāja stundas
četras piecas. Bet pašā vakarā, kad te-
levīzija beidza raidījumus, dēls apguldīja
Irbuliti uz divāniņa. Divāniņam blakām
bija plauktiņš un uz plauktiņa albums.
Irbulītis sāka albumu šķirstīt. Sākumā tā
nekas, normālas ģimenes fotogrāfijas, bet
tālāk, velns zina, kur gadījusies, parādījās
geiša. Nu ļoti smuka bilde! Un mākslinie-
ciski augstvērtīga. Geiša sēdēja, rokām
celīti apkūrusi, un smaidīja.

Skatījās Irbulītis uz geišu, skatījās, un
pēkšņi geiša viņam pamirkšķināja. «Kas
par ārprātību!» Irbulītis sabijās. «Varbūt
man likās?» Viņš izberzēja acis un atkal
paskatījās. Geiša viņam vēlreiz pamirkšķi-
nāja.

Irbulītis tūlīt piecēlās un izgāja uz bal-
kona ieelpot skābekli. Ieelpoja, cilvēks,
nomierinājās... Atkal paņēma albumu un
paskatījās uz geišu.

Mirkšķina! Irbulītim iecāvās prātā ne-
labas domas. Laikam jau tas pats dilēriums
nav tālu...

Naktī viņš neaizvēra ne aci. Ritā, tik-
līdz metās gaišs, vēlreiz palūrēja albumā.
Vai dienā, mirskšķina vēl trakāk nekā va-
kar!

Dēls Irbuliti aicināja pie galda aukstu
alutīnu nodzerties, bet Irbulītim alus spie-
dās kaklā. Nevarēja, cilvēks, norīt. Lūdza
tēju. Nu dēls nopietni satrūcās — kas tev,
tēt, noticis, slims esi vai?

— Es kratos projām, — Irbulītis sku-
mīgi atbildēja. — Paldies par uzcienājumu,
dzīvo vesels, dēliņ...

Bet pats domāja, ka labāk sajukt prātā
mājās, tur vismaz vecā pieskatīs.

Tā nu aizbrauca Irbulītis mājās un pār-
vērtās līdz nepazīšanai. Agrāk, tiklīdz pil-
sētiņā atvēra vīna bodi, viņš jau stāvēja
pie durvīm kā zaldātnis, tagad meta bodei
likumu, it kā bodnieks viņu gribētu kauti!
Draugi galvas vien kratīja. Bija cilvēks
un, skaties, sajucis...

Bet Irbulītis draugu brīniņanos nelikās
redzam. Salaboja sētu, izremontēja dzi-
vokli, nopirka krāsaino televizoru un sāka
abonēt «Veselību».

Tā viņš dzīvoja, dzīvoja, kamēr saņēma
dzimšanas dienā apsveikumu no dēla —
to pašu atklātņi ar lustīgo geišu. Un atkal
viņa Irbulītim pamirkšķināja!

Irbulītis nelabi iebīrās. Saskrēja cil-
vēki, uztraucās, sāka prasāt, kas kļiedza,
kāpēc kļiedza... Galu galā geišas noslē-
pums tika atklāts. Izrādījās, geiša mirskšķi-
nāja katram, kas atklātņi drusku pakusti-
nāja. Arī tad, ja cilvēks šnabi ne mutē
nebija nēmis...

Tādas tās lietīņas. Varbūt atklātne ar
geišām vajadzētu iespiest vairumā un iz-
dalīt žūpām par velti. Iespējams, ka vie-
nam otram tas palīdzētu.

V. LANDO

Demogrāfiskās problēmas atrisinājums

I. MELGAILIS

STARP CITU

Kāpēc gan basketbola treneri neiesaista savās komandās redaktorus, kas tik veikli met manuskriptus grozā!

Jo zemāka pierīte, jo augstāka godkāre.

Ia jau seifus vērtē pēc to iekšējā satura, tad kā lai saka par cilvēkiem!

Brīnumdarī brīnumiem netic.

Ači garīgās traumas spēj nodarīt materiālus zaudējumus.

C. MELAMEDS

KLEKSĪŠI

«Kad dabas postlīdžs aizriesis ar pašrocām veidoto indi, tad atapsies, ka dabai jāpielet no citas puses.»

«Es zinu, ka jāmacās, bet negribēšanas dēļ to nevaru izpildīt.»

«Vanagu Jorgis ir kapitālisma uzplaukums laukos, bet viņa dēls Jaska — kapitālisma noriets.»

«Aleksandrs Čaks savos dzejoļos ļoti labi parāda mīlestības slikto pusi.»

«Barons laukos sēj mežu, lai pēc tam no koksnes varētu izspiest naudu.»

No skolēnu sacerējumiem norakstījis

A. BARISJANS

Statistikas dati ir nepielūdzami — tie parāda, ka dabiskajam pieaugumam mūsu republikā ir tendence tuvuoties apalam skaitlim, ko sauc par nulli. Mācīti vīri spaida pakaušus, meklējami izeju no strupcēla.

— Jāpalielina valsts piemaksas daudz bērnu gimenēm, — vieni saka.

— Jāceļ vairāk bērnodārzu un mazbērnu novietņu, lai jaunajām mātēm būtu vieglāk, — otri apgalvo. — Tas palīdzēs risināt arī darbaspēka trūkuma problēmu.

Blēnas, milie zinātnieki, blēnas! Demogrāfiskās problēmas atrisinājums ir ģenāli vienkāršs! To ir atradusi ražošanas apvienības «VEF» telefonu aparātu rūpnīcas administrācija Stučkā.

Tāpat kā visās Latvijas pilsētās, arī Stučkā ir aktuāla darbaspēka problēma, iedzīvotāju dabīgā pieauguma problēma un cieši ar to saistītā bērnodārzu problēma. Turklāt šī problēma ir aktuāla jau gadiem ilgi. Pilsētā ir tikai divi bērnodārzi.

— Dodiet mūsu bērniem vietu bērnodārzā, un mēs iesim strādāt jūsu uzņēmumā! — jaunās mātes saka.

— Pareizi! — Stučkas pilsētas izpilddomkomitejas darbinieki piekrit. — Bērnodārzs jāceļ!

Mēs apmaksāsim pusi izdevumu, bet telefonu aparātu rūpnīca lai apmaksā otru pusi.

Rūpnīcas administrācija piekrita, bet tad sāka domāt.

— Vai tikai tas būs pareizs problēmas risinājums? — vīri dzildomīgi sprieda. — Galu galā problēmas kodols ir zemais bērnu dzimstības līmenis, nevis bērnodārzi. Senāk, kad nebija nekādu bērnodārzu, katrā ģimenē bija pa desmit bērniem! Senāk nebija nekādu dzemdību namu, un visi bērni dzima pirtīņās!

Un tad vīriem atausa gaismas.

— Pirts! Lūk, kas vajadzīgs vispirms! — viņi iesaucās. — Un vēl labāk — somu pirts!

Bet uz pilsētas izpilddomkomitejas lūgumu rūpnīcas administrācija atbild tā:

— Labprāt palīdzēsim celt bērnodārzu! Ar lielāko prieku! Dīmežēl šobrīd nav celtniecības limita, nav līdzekļu...

Tajā pašā laikā Aizkrauklē top Telefonu aparātu rūpnīcas somu pirts. Vieta visnotaļ jauka un klusa... Jo katrs saprot — tādu lietu nevajag aļiēt. Vismaz pagaidām nē, kamēr Stučkā ir tik liels vietu trūkums bērnodārzos.

A. ROČITIS

— VAI LIELI GLABĀŠANAS ZUDUMI!
— PAZUDIS JAU NAV NEKAS...

G. VINCEDZIS

— CIK TUR TO ZUĻIKU IRI VIENS, DIVI, TRIS...
— MANU DĒLIŅU NEPIESKAITHI MANS DĒLIŅS BŪS NEPIESKAITĀMŠI

ПЕРЕЦЬ

UKRAINU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

— PALĪGĀI GLĀBIET MANU VĪRU!

— VAI TAD JUMS NAV ZINĀMS, KA LOMS NEDRĪKST PĀRSNIEST PIECUS KILOGRAMUS!

V. ZELĪNSKIS

— ĀTRĀK, MUMS TACU IR BERNII!

— REDZAT, VIŅŠ DZER JAU DIVPADSMITO KRŪZII!

V. GLIVENKO

KONSTĪLIJS.

J. SEVERINS

A. TELATNIKOVS

— SKATIES, SLIŅKI, KĀDU VEPRI KAIMIŅI NOMEDĪJUŠII BET TU MAN VISU LAIKU NES ZAKĪŠUŠI!

S. GERASIMČUKS

AK, SIEVIETES!

Šā gada otrajā ceturksnī Jukumam bija ielānots apprecēties. Ceturksnis jau gāja uz beigām, bet Jukums vēl staigāja neprecējies. Līdz šim viņš vieglprātīgi domāja, ka laika vēl diezgan, bet nupat rādījās — nekā, jāsāk steigties.

Vispirms Jukums mēģināja iepazīties autobusā. Sakarā ar to viņš piecēlās un piedāvāja vietu kādai vecākai pilsonei. Protams, autobusā visi uzreiz pievērsa viņam uzmanību. Un tā Jukums ieraudzīja tieši to, ko meklēja. Žilbinošu rudmati, kas ikdienišķo ļautiņu vidū mirgoja un laistījās kā krāsaina stikla bumbiņa Jaungada eglītē. Modīgi apzīmētas bikses, divdesmit centimetru augsti papēži, trīssarpus centimetru garas skropstas, salātajai plakstiņi un ķiršsarkanas lūpas. Bet matu vispār nav iespējams aprakstīt. Tie bija tik ugunīgi un tik cirtaini! Jukums ļaipni pastūma nost kādu onkuli un nostājās līdzās rudmatei. Tieši tad, kad viņš pavēra muti, lai pajautātu, kurā pieturā tā izkāps, autobuss strauji bremzēja. Jukums šāva roku uz augšu pie turekļa un tajā pašā mirklī šausmās un pārbīlī redzēja, ka rudais brīnums, cirtainais un neatvairāmais mākonis, aizķēries aiz viņa piedurknes pogas, uzšaujas līdzī. Rudmate pati, tas ir, tagad tā vairs nebija nedz ruda, nedz spogaina, vesela un neskartā stāvēja savā vietā. «Kāms tāds! Putnu biedēklis!» viņa uzbļāva Jukumam. Jautāt, kurā pieturā viņa izkāps, vairs nebija nozīmes.

Domu par iepazīšanos autobusā Jukums atmeta. Viņš nolēma iepazīties elektriskajā vilcienā.

Laiks bija brīnišķīgs. Visi priecīgi brauca uz Jūrmalu. Jukumam priekšā apsēdās piemīlīga jaunkundzīte. Mugurā importa jaciņa, vaigos bedrītes. Engēlis. Jukumu viņa pagaidām neievēroja. Jauki nolika uz celtiņiem somiņu, izvilka no tās vīstokli un veikli raistīja valā. Papīrs nekrietni čaukstēja. Bet tā jau nebija jaunkundzītes vaina. Toties no vīstokļa iztinās kaut kas debešķīgi rozā, vienās rīzās un mežģinēs. Jaunkundzīte lietišķi un dziļi ieinteresēti to aptaustīja un satina atpakaļ. Nākošajā vīstoklī izrādījās zekes, importa šampūns un apavu suka. Visu to rūpīgi pārkrāvājusi un pārlūkojusi, piemīlīgā jaunkundzīte acīmredzot palika apmierināta, jo visbeidzot izņēma no somiņas konfekti, iebāza to mutē un, apsēdusies ērtāk, pārmeta vienu apēlīgo kājiņu pār otru. Te viņa pamanīja Jukuma ciešo skatienu un, draudzīgi uzsmaidījusi, iedeva arī viņam konfekti.

— Še, — viņa sacīja. — Es braucu līdz Majoriem. Un tu?

— Uz Tukumu, — viņš drebošā balsī atbildēja.

— Zēl gan, — jaunkundzīte nopūtās un pie reizes aizrādīja blakus sēdošajai augstprātīgai izskata dāmai: — Nebāzīties vīrsū, jūs šeit neesat viena!

Majoros piemīlīgā jaunkundzīte izkāpa. Uz perona viņa vēl apstājās, brīnumjauki uzsmaidīja Jukumam, pamāja ar rociņu un tik moži un vingri aizgāja pa saules apspīdēto zālāju, ka Jukums ar joni nožēloja savu mulķīgo izrunāšanos un gribēja mesties viņai pakā. Tikai bija jau par vēlu. Durvis ar blikšķi aizcirtās ciet, un vilciens drāzās tālāk, aizvezdams līdzī butaforisku puķu dobi no konfekšu papīriņiem, veikalu čekiem, dzelzceļa biļetes un divām auklīnām.

Trešo reizi Jukums mēģināja iepazīties kafējntcā «Dieva auss». Kad viņš tur iegāja, pie galdiņa lepni vienlulībā sēdēja pārsteidzoši elegantā jauna dāma. Uzreiz redzams, ka viņa nekad nemet zemē konfekšu papīrus un auklīņas. Galvā viņai bija samta platmafe, skatiens noslēpumaini apgarots. Būrne no augstākas sfēras. Zvaigzne. Vai vēl kaut kas tāds, ko Jukums šobrīd pat nespēja iedomāties.

Bet tas nedaudz sarežģīja Jukuma stāvokli. Viņš nezināja, kā to uzrunāt. Viņš laikam pat izskatījās stipri noraizējies un skumīgs, jo feja samta platmalē iežēlojās par viņu un pati uzbilda:

— Jūs laikam vēlaties autogrāfu?

— Nu protams! — Jukums, momentā atžilbis un cerību spārnots, iesaucās. — Kā gan citādi!

— Es ceru, jūs neesat no tiem, kas apšaubā manu koncepciju? — viņa burvīgi pasmaidīja.

— Nekādā ziņā! — Jukums spieda abas rokas pie sirds un runāja svētu patiesību, jo viņam nebija ne jausmas par kaut kādām koncepcijām.

Pa to starpu «Dieva ausī» ienāca kritiķis Kompasīņš.

— Diemžēl atrodas arī tādi, kas nedomā tik pareizi kā jūs, — daiļā feja sacīja un graciozi piecēlās. — Paturiet manu somiņu!

Parasti Jukums izvairījās no jebkādas paturēšanas, pacelšanas un panešanas. Bet šis bija īpašs gadījums. Pārējo kafējntcā apmeklētāju skaudīgo skatienu pavadījis, viņš panēma somiņu. Feja, uzvārdīdama Parīzes smaržu aromātu, apgāja viņam apkārt un nākošajā sekundes simtdaļā ielika Kompasīņam tik pamatīgu kreiso «āķi», ka tas momentā

gumu, metās pie Kompasīņa, lai izdarītu tam mākslīgo elpinā. Pa to laiku būrne no zvaigžņu sfēras izdzēra savu mazliet atdzefiju, uzmeta Jukumam nožēlas pilnu skatienu, nolēca: «Tumsonis cēla un nepieejama izgāja pa «Dieva auss» durvīm.

Veselu nedēļu Jukumam bija depresija. Viņš nemazgājās, nesul neieslēdza magnetofonu un negāja uz darbu. Viss grūva un gāja p. Dzija izmisuma brīdī piegājis pie loga, Jukums ieraudzīja kaimiņu galmā kādu meiču ļaujam uz auklas veļu. Nekā tpaša tur ko ra nebija, bet aiz garlaicības paskatīties varēja. Jukums sameklēja tā un palūkojās vēl: mugurā svārciņi, mati bīzē, kabatā knaģtīši, u deguna vasaras raibumi.

Jukums izkāpa pa logu, pārlēca pār sātu un gāja viņai klāt.

— Kā tevi sauc? — viņš bez aplinkiem vaicāja.

— Anna, — viņa lēnīgi atbildēja un piesarka.

Nākošajā reizē Jukums ieradās ar sarkanām puķēm.

— Viss kārtībā, — viņš moži sacīja. — ejam rīt uz zagsu!

— Liels paldies, — viņa tikpat lēnīgi kā pirmoreiz atteica, — bet nevaru iet.

— Kādā? — Jukums iebrēcās.

— Jūs man nepatīkat.

Jukums varēja iedomāties, paredzēt, iztēloties zemestrīci, saucē tumsu, plūdus un smilšu vētru. Tikai ne to. Viņš iepleta acis cilvēks, kas savā priekšā redz uzziadam slotas kātu, un nosēdā galma smiltīs.

G. ZIKA

PIE MUMS VIESOJAS MĀSĀVAS MĀSĒDZĒKS J. MĀLUT

SPEKS RUNĀŠANĀ UN SPEKS DARĪŠANĀ

Ja iemetam aci Rēzeknes rajona lauksaimniecības darbinieku kadru anketās, tad redzam, ka rajona padomju saimniecībā «Garkalne» un rajona kolhoza «Mīrnij» agronomu kvalifikācija ir vienādi augsta. Un tomēr, ja runājam par graudiem, tad saimniecību speciālistu darbi atšķiras kā nakts no dienas.

Nēmsim kaut vai šo pašu pavasari. Sējas laiks vairs neaiz kalniem, bet vai kolhozā «Mīrnij» daudz runā par graudiem? Tikpat kā nemaz.

Cita lieta — padomju saimniecībā «Garkalne». Tur visi speciālisti ar agronomu A. Urtānu priekšgalā par graudiem vispriež un domā. Tāpēc domugraudu krājums «Garkalnē» iespējams un varens. Un katrs domugrauds ir cits par citu jaukāks. Vai tad nepriecina ausi, piemēram, tāds domugrauds: «Labāk viens grauds rokā nekā divi kokā!» vai atkal: «Veselā graudā mājā vesels asns». Un vai tādi domu koncerti ir zemē metami — «Mazs graudiņš lielu vīru gāz!», «K bez graudiem, tas bez bēdām»... Bez pārspīlējuma var teikt, ka domugraudu iekūlumā «Garkalnē» ir tālu priekšā «Mīrnijā» speciālistiem.

Cita lieta, ja sākam skatīties, kā šajā saimniecībā sokas sēklas graudiem. Tad viss ir otrādi. «Mīrnijā», piemēram, jūnijā bija 78 procenti kondicionētās sēklas, bet «Garkalnē» tikai 9,5 procenti no vajadzīgajām 282 tonnām...

Dažam labam nekompetentam cilvēkam tādi rezultāti var likties nesaprotami.

— Abās saimniecībās taču strādā speciālisti ar vienādu kvalifikāciju! — viņš iesauksies.

Tas tiesa. Bet vienam spēks ir runāšanā, otram — darīšanā.

NEPELNĪTS PĀRMETUMS

Kad Latvijas PSR Lauksaimniecības ministrijas darbinieki pārmet Stučkas rajona kolhoza «Draudzība» speciālistiem, tie ļoti vāji izmantojot tehniku lopbarības biešu sēklu audzēšanā, vainīgie taisa tādas acis, it kā viņi nemaz nebūtu vainīgi.

Un, liekas, šoreiz «Draudzības» sēklu audzētājiem ir tālrunis. Lai nu ko, bet tehnikas nonievāšanu viņiem, goda vārds, nevar pārmet.

Tikko no rajona Lauksaimniecības pārvaldes pienāk atgādājums par zemes sagatavošanu lopbarības biešu sēklu audzēšanai, jaunākais agronoms tūlīt ziņo uz centru: «Atgādinājumu saņēmām!» (Ziņo ar tehnikas palīdzību — pa telefonu.)

Tiklīdz zeme sēklas sēšanai ir sagatavota, aktīvākais lauksaimnieks kopis to uzbildē. (Nevis ar zīmuli, bet ar fotoaparātu.)

Tikko zeme uzbildēta, rēķinvedis sāk skaitīt, cik tad hektāru ir sagatavots. (Rēķina nevis uz pirkstiem, bet uz skaitītāja.)

Tikko hektāri saskaitīti, grāmatvedis raksta atskaiti. (Nevis ar pildspalvu, bet ar rakstāmmašīnu.)

Līdzko atskaite gatava, vecākais agronoms to nogādā Lauksaimniecības pārvaldē. Kad atskaite par zemes sagatavošanu nodota un atgādinājums par sējas sākšanu saņemts, agronoms to atgādā uz kolhozu. (Gan turp, gan atpakaļ vecākais agronoms neiet kājām, bet brauc ar mašīnu.)

... Kad sākas lopbarības biešu sēklinieku stādīšana, apstrāde un novākšana, tehnika uz kādu laiciņu apstājas.

Bet, tiklīdz pienāk rudens un lopbarības biešu sēklu ieguve ir beigusies, jaunākais agronoms tūlīt ziņo uz centru: «Sēklpārdošanas plānu izpildīt nevaram.» (Ziņo ar tehnikas palīdzību — pa telefonu.)

J. JOI

— MAN PERSONĪGI LABĀK PATIKA, KAD MODĒ BIJA KURPES AR PLATO PAPĒDI.

U. MEŽAVILKS

E. RUSMANIS

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Kur tu tagad mācīies?
— Medicīnas institūtā.
— Tas ir labi. Bet es iestājos veterinārmedicīnas fakultātē. Kad beigsim studēt, varēsim ārstēt viens otru.

Profesors: — Kas nāks atbildēt pirmais, saņemsi par vienu balli augstāku atzīmi.

Students: — Mesjā, lieciet man trīs, es nāku!

— Jā.
— Bija grūti!
— Ar govīm un zirgiem nē, bet ar bitēm es nomocījos gan...

— Kas jums ieteica lietot rīcinellju? — jautā pārsteigts ārsts.
— Mans draugs. Viņš teica, lai es ledzerot divas karotes rīcinelljas, tad aizmirstīšot, ka man ir klepus.

Formeris jautā lauksaimniecības tehnikuma studentam, kas ieradies pie viņa praksē:

— Ar ko jūs varat izskaidrot to, ka esat nodzīvojis līdz sirmam vecumam?

GLUŽI NORMĀLS VĪRIETIS

Sapnis tiešām bija draņķīgs. Divi veļni mani sagrāba aiz ausīm, pacēla gaisā, bāza verdošā piķa kafijā un reklāēja: «Tas par to, ka nepalīdzēji sievietei mājas darbos... Par to, ka nepalīdzēji sievietei mājas darbos...»

Laime, ka es laikus pamodos, un sārtani man pēdas vien paspēja apsvilpināt. Taču godīgi jāatzīst, sapnis mani pamaļīgi nobledēja. Nospriedu, ka jālabojas. Un nekavējoties.

— Dārgumiņ, — no gultas rausdamies, teicu sievietei, — tu vēl paguli, kamēr es saļūkošu brokastu.

Sievieze berzēja acis no miega un raudzījās mani kā spoku.

— Jā, jā, — es paskaidroju, — uzvārīšu kafiju, apsmērēšu maizītes un plēnēsīšu tev pie gultas. Gluži tāpat, kā tu dažkārt man...

— Un maiku no pagrabā tu arī vairs nenes, — es turpināju. — Padomā: ceturtais stāvs! Es, es pēc darba pats... Un grīdu arī mazgāšu!

Tad es noskūpstīju sievieti uz vaiga un pavaičāju:

— Kur tavas kurpītes! Kamēr kafija vārīdies, es tās nospodrināšu!

Sievieze, redzams, gribēja ko teikt, bet nevarēja dabūt laukā ne skaņu. Es pasītu skaņu knipi un aizdancēju uz virtuvi, kur, dziesmiņu dangodams, sāku šķindināt trumfuļus, vārsīti ledus-kapi un maizes kastī.

Tājkāna jau sāka šņākuļot, kad gulamistabā sadzirdēju sievietes balsi. Ā, runā pa telefonu.

«...Nē, nē, Antonij, agrāk nekā aizdomīga nemanījusi,» sieviete klusu runāja. «Līdz šim bija gluži normāls. «Es nesīšu maiku... es mazgāšu grīdu...» to teica tikai šorīt. Jā, jā, manas kurpes spodrināšot, kafiju pie gultas klāt nesīšot, tiešām šis, tā arī teica. Izsaucot ātro palīdzību! Tu tā domā... Vai dienā, vai... Bet varbūt vēl kādu laiciņu pavērosim!»

Ak tad tādas tās lietīgas!... Mani grošās uz trako māju šķūrēt! Tad jāglābj, kas vēl glābjams.

Tiklīdz sieviete nolika klausuli, lebrāzos gulamistabā, krītni izsmējos un noprasīju:

— Nu, vai vēl ilgi pājos vaļstīdēs! Tiešām jokus nesaproti un domā sagaidīt brokastis gultā! Marš, lai pēc piecām minūtēm būtu brokastis galdā! Maika arī jāuznes.

To teicis, es aizgāju atpakaļ uz virtuvi, legāzu uzvārīto ūdeni izilemtē un gaidīju, kas būs tālāk. Kā tad — sieviete atkal pie telefona.

— Antonij! — viņa priecīgi iesaucās, bet, ledomājusies, ka es varu dzirdēt, sāka klusi šļināties — Antonij, vai zini ko! Es esmu zoss. Nesapratu, ka viņš joko. Jā, viņš taču man ir dikti kars uz jokiem. Jā, jā, viss ir kārtībā. Gluži normāls vīrietis. Tāds pats kā cītil

PĒTERIS ĒTERIS

KĀPĒC VIŅI NEAPLAUDĒJAI

Vistalantīgākie tehniskie un ekonomiskie zinātnieki, doktor, nu jau pabeigusi interesantu pētījumu ciklu, kā arī un vienkārši radīt deficītu. Sakarā ar to mācītie vīri rīkoja preses konferenci, kurā piedalījās gan žurnālisti, gan ministru pārstāvi. Pastāstījuši par saviem pētījumiem, zinātnieki atbildēja uz klātesošo jautājumiem. Sniedzam dažus interesantākos jautājumus un atbildes.

Jautājums. Vai deficītu nevar radīt arī bez zinātniskiem pētījumiem? Vajag tikai aizbildināties ar izejvielu trūkumu, un ar to pietiek.

Atbilde. Mēs pētījām, kā radīt deficītu tām precēm, kuru ražošanai izejvielu netrūkst.

Jautājums. Ja netrūkst izejvielu, kāpēc gan nevarētu teikt, ka ražošanas tehnoloģija ir ļoti sarežģīta?

Atbilde. Visi zina, ka dažu izstrādājumu tehnoloģija ir gaužām vienkārša.

Jautājums. Kāpēc ražotājs nevar pateikt, ka deficīta izstrādājums vēl nav apgūts un tāpēc to nevar saražot pietiekamā daudzumā?

Atbilde. Nevar tāpēc, ka šo izstrādājumu ražo jau simt gadus.

Tālākajās preses konferences gaitā vairāki žurnālisti izteica domu, ka radīt tādu izstrādājumu deficītu, kam izejvielu netrūkst un kuru ražošanas tehnoloģija jau sen ir apgūta, vispār nav iespējams.

— Ir gan iespējams, — tehnisko un ekonomisko zinātnieki ar stingru pārliecību atbildēja. — Piemēram, visiem pazīstamos sērskociņus republikā ražo divas fabrikas — «Komēta» un «Baltija». Tiklīdz «Baltija» sāka ievilcināt rekonstrukciju, tiklīdz «Komēta» neizpildīja ražošanas plānu, radās sērskociņu deficīts. Tāpat, piemēram, tālrunu ražošanā...

Konferences dalībnieki uzturēja z...
nākam vēsturi aplaudēja. Neizdevās
to, kā neaplaudēja cēloni. Konferences
rūpniecības ministru pārstāvi.

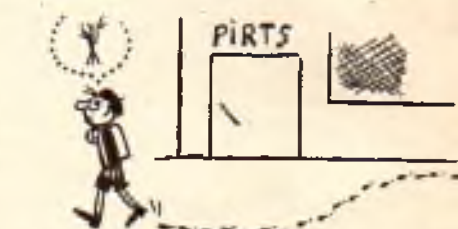
BOŠĀM HUAMĀN

Pēdējā laikā bija pārtikas krīzes. Rīgas pirtīs šeit cilvēkus. Tāpēc, kur es
das lāvas un notiek pārsienas, stāstot
kliedzieni un brēdieni.

Baumās pārbaudīja kompetenta komisija un konstatēja, ka šīs daļēji atbilst pārtikas
Kliedzienus un brēdienus pirtīs patērētāji
dzirdēt, bet sišana ir izrunāta.

Jā, bet kāpēc šādā gadījumā cilvēki pie
kliedz un brē? Uz šo jautājumu visizsmie
šāk varētu atbildēt Gulbenes MRS dar
nieki, kas Rīgas pirtīm piegādā slotas. T
līdz gulbeniešu piegādāto slotu iemērc
un pavicina, lai nokrīt visas lapas un cilvē
kam gribot negribot jāperas ar pliku ža
ru bunti. Lūk, šajā apstākļā jāmeklē c
kliedzienu, gan brēcienu cēlonis!

Pareiz komisija mēģina noskaidrot, kāp
citu MRS piegādātajām slotām lapas tu

pie zariem, bet gulbeniešu slotām netur
iespējams, ka Gulbenes mežos aug bērzi
nekalitatīvām lapām. Bet ir arī vēl cita
spēja — Gulbenes MRS piegādājusi nep
tiekami izžāvētas slotas, kam lapas glabā
nas laikā, prozaiski izsakoties, sapuvušas.

Ja tā izrādītos patiesība, pārsienas mīļot
ar pliku žagaru buntām pirtī labprāt r
pērtu slotu piegādātājus. Bet kompeten
komisija to droši vien nepieļaus, jo tas bi
pārāk nehumāni.

Mazvērtības komplekss

Pagājušajā nedēļā preses konferencē ģenerālis Kerliss Līmejs teica, ka amerikāņiem acīmredzot radusies fobija attiecībā uz kodolieročiem. Tas mani pārsteidza, jo man jau senāk bija nācies atzīt, ka es slimoju ar šo fobiju. Šeit tikai pēc ģenerāļa Līmeja paziņojuma es nolēmu kaut ko darīt. Devos pie doktora Adolfa Streindlafa, psihiatra, kas specializējies kodolfobijā.

— Apgulstieties! — viņš teica.
— Kas jums kā? —

— Doktor, — es teicu, blenzdams griestos, — mani māc bailes no kodolieročiem. Es zinu, tas ir muļķīgi, bet man tas ir ļoti reāli.

— Interesanti, interesanti. Kad jūs pirmoreiz pamatnījāt šo fobiju?

— Domāju, ka tas notika Hirošimas vai Nagasaki laikā, precīzi nevaru pateikt. Es redzēju bojā gājušo atbēlus un gruvešu kaudzes, un man pēkšņi radās šis noskaņojums pret kodolieročiem.

Dr. Streindlafs piesita ar zīmuli sev pie ceļgala.

— Tā, bet tagad pastāstiet man, kā izpaužas šī fobija.

— Visdīvainākajā veidā, doktor. Man ir radusies pārlicība, ka es miršu, kad ieraudzīšu sēnes veida mākonī.

— Jūs esat ļoti slims, — dr. Streindlafs sacīja. — Jūs uzskatāt, ka jums draud briesmas tāpēc vien, ka atombumba kādreiz nogalināja divdesmit trīs tūkstošus cilvēku. Jums ir infantila apspiesta naida simptomi pret kara vešanas līdzekļiem. Psihiatrijā mēs to saucam par militāri rūpniecisko mazvērtības kompleksu.

— Es zinu, ka esmu ļoti slims. Lūdzu, palīdziet man! — es iesaucos.

— Labi. Vispirms jums ir jāpārvar šis absurds bailes no kodolbumbām. Jums ir jāuzskata

tās tikai par vēl vienu ieroci mūsu plašajā aizsardzības arsenālā. Mums ir naži un udeņraža bumbas. Karā viss var noderēt. Jums taču no naža nav bail, vai ne?

— Nazis? Jāsmejas...

— Kāpēc tad jums būtu jābaidās no udeņraža bumbas? Tā ir vienīgi cits naža veids.

— Man tas nekad nebija ienācis prātā.

— Okei. Tagad pievērsīsimies dažiem faktiem flēši un bez aplinkiem. Bikini atolā mēs eksperimentos uzspridzinājām ap divdesmit bumbu. Mēs bijām pārlicināti, ka viss būs iznīcināts. Lūk, cik dumji mēs bijām. Bet vai jūs zināt, ka tagad pēc tā lēmbasla šīs zemes stūrītis zēl un plaukst un žurkas tur ir pat treknākas nekā bija agrāk!

— Ļoti patīkami to dzirdēt.

— Koku zaros karājas kokosrieksti, lagūna ir pilna zivīm, bet zem kokiem dūdo baloži. Ne visai ļoti jūtas vienīgi krabji abintēki.

— Es nemīlu krabjus abintēkus, — es teicu.

— Tad jums nav par ko uztraukties.

Dr. Streindlafs sāka spēlēt ar rokas granātu, kas bija piekabīnāta pie viņa pulksteņa kabatiņas.

— Ja jūs gribat būt laimīgs un normāls cilvēks, — viņš sāka blaut, — jums ir jāizmirst vainas apzīne un miermīlības jūtas!

Un viņš turpināja dimdināt:

— Tātad metiet pie malas visas jūsu draņķīgās fobijas un visas blēņas, ka jums ir bail no nāves! Ja negribat samierināties ar nelieliem nokrišņiem dzimtenes svētības labā, tad ejiet turp, no kurienes esat nācis!

Kaut arī dr. Streindlafs šais pārkonos ielika visu savu jaudu, viņš mani neizārstēja no fobijas. Tagad man ir bail no viņa.

Kad atvēra Sidnejas (Austrālijā) ledzīvotāja Henrija Makolma atstāto testamentu, no aizzīmogatās aploksnes izkrita zīmīte: «Velns lai pārauj visus radniekus!»

Romas ledzīvotājs Gaetano Varvelļa ilgāku laiku veiklīgirogājās ar narkotiskajām vielām Pētera baznīcas paspārnē. Policisti domāja, ka paciņās, ko viņš piedāvāja ticīgajiem, ir svēto attēli.

Trīs apbruņoti bandīti ielauzās kādā Strasbūras (Francijā) universālveikalā. Pilnīgi negaidot viņi te uzdūrās labi organizētai pretestībai. Vispirms nodaļas vadītājs uzlaida viņiem vīrus kravas ratiņus, pēc tam pārdēvēji apmētāja laupītājus ar sieriēm un desēm. Tādu triecienus bandīti neizturēja un aizmuka.

Ieva Bleikere, 19 gadus veca šveiciete, izcīnīja pirmo vietu klasiskajā cīņā sievietēm. Savu spēcīgo pretnieci viņa pieveica divu sekunžu laikā. Kā balvu uzvarētāja saņēma bullēnu.

Kādā Telavivas slimnīcā bija jāatceļ paredzētā operācija, jo abi dežurējošie ķirurgi nevarēja vienoties par operācijas veidu. Strīds beidzās ar kautiņu un galu galā ķirurgi paši nonāca pacientu lomās.

Malmes (Zviedrijā) ledzīvotājam Olafam Larsonam gadījās ar velosipēdu ietriekties optikas veikala skatlogā. Šaniknotais veikala īpašnieks jau ievilkā elpu, lai pateiktu smagu vārdu, taču ātri norīma. Viņš neveiksmīgajā braucējā pazina klientu, kuram iepriekšējā dienā bija pārdevis brilles.

Džons Gilmošs no Hjustonas (ASV) ierosināja laulības šķiršanu, motivējot savu prasību ar to, ka sieva esot vāja kulināre. Lai tiesneši varētu pārliecināties par Gilmora kulināro lietpratību, viņš tos ielūdza uz lieliskām pusdienām, kuras bija pagatavojis pats. Tiesa prasību noraidīja. «Pilnīgi pietiek» teikts spriedumā, «ja viens no ģimenes lo-

Kāds Bādenbādenes (VFR) ledzīvotājs ārkārtīgi nelere automobiļus. Savu antipāt viņš izrāda ļoti oriģinālā veidā. Katru dienu pēc brokast viņš apsēžas pie loga un ar spēcīgu tālskati sāk novērot a kārtni. Tiklīdz viņš pamana aut mašīnu, kas atstāta aizlieg vietā, viņš pieraksta tās num ru un tūda! ziņo policijai.

Lai cīnītos ar mākslas darbu viltošanām, zviedru gleznotājs Bengts Lingstrēms tagad uz savām gleznām paraksta vietā atstāj pirkstu nospiedumus.

Senlietu kolekcionāre Barbara Robertsa no Vodsfortas (ASV) par 5 dolāriem nopirka vecu ģimenes bibliotēku. Tajā viņa atrada 1799. gada laikraksta izgriezumu, kurā aprakstīta Džordža Vašingtona bērnu ceremonija. Šī nejausā atraduma vērtība ir ap 25 000 dolāru.

Kāds Klāgenfurtas profesors savā lekcijā atzīmēja, ka ilga sēdēšana nelabvēlīgi ietekmē cilvēka veselības stāvokli. Klausītāji šo atzinumu uzņēma ar vētrajiem piekrišanas saucieniem. Lekcija tika lasīta cietumā.

Farhats Izmiris, liesmu rīdētājs no Kenijas, bija spiests atcelt savu uzstāšanos Dalasā (ASV). Viņš nejausī bija applaucējis lūpas ar karstu biezputru.

Grehems Millers, krāsotājs no Sauthemptonas (Anglijā), savā dārzā rokot dobes, uzdūrās automobiļa ritenim. Turpinot rakšanu, viņš drīz izcēla dienas gaišmā.

MILITĀRISTU SAKŅU DĀRZĀ.

V. ZELINSKIS
(«Perec», Kijeva)

«Pourquoi Pas?», Brisele

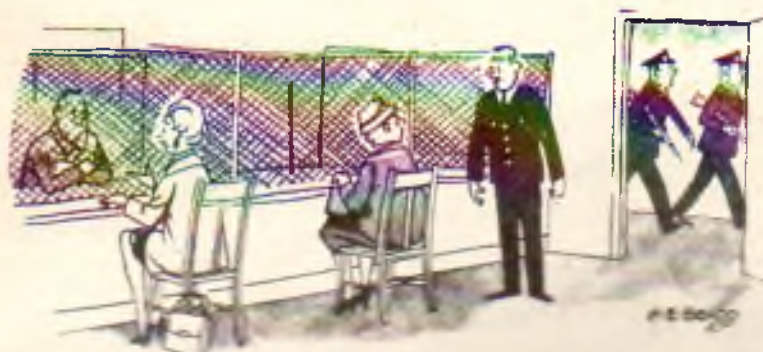
ĀRZEMJU HUMORS

«Urzica», Bukaresti

«Nebeispalten», Rorsahi

— Baldos dienā, ka vieds būs izājis!

«Punch», Londona

— Uzman, ir uzskaites masalas! Paredz tālāk!

«Pourquoi Pas?», Brisele

«Eulenspiegel», Berlīne

— Šodien skatītāji mūs neizsvilps! Mevlens pats nav atnācis!

«Dikobraz», Prāga

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksts «Cīņā» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulju daļai — 469568. Nodots saīkšanai 03.02.81. Parakstīts iespiešanai 18.02.81. JT 00009. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika. 2,58 uzsk. iespiedli, 3,71 izd. l. Melniens 106 000 eks. Pasūt. Nr. 204. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Revanšistisko organizāciju līderi, tādi kā «padzīto savienības» barvedis G. Čaja, «Rietumprūsijas vācu novadnieku» galva bij. bundesvēra ģenerālis O. Raca u. c., kārtējo reizi nākuši klajā ar pretenzijām uz «Vēlācijas reihu» atjaunošanu 1937. gada robežās.

Laikrakstu ziņa.

Vecā dziesma:

— Uz austrumiem, uz austrumiem, mēs gribam jāt uz austrumiem!...